

Ja svet okolo

Ja a svet okolo mňa

Aký je svet v ktorom žijem? Otázka, s ktorou sa pohrávam od chvíle, kedy sa môj pohľad naň začal meniť. Zamknutý v detskej nevinosti a nekonečnej viere v dobro a šťastné konce nadobúda človek pocit ucelenosti a bezpečia. Bezstarostne kráča vpred, prirodzene priťahovaný záhadnou piesňou zvedavosti, ktorá pomaly, ale neodbytné prebúdza pochybnosti a vrhá svetlo poznania na miesta, ktoré navždy zmenia jeho naivný pohľad na svet.

Názor, ktorý dovtedy tvorila len ozvena presvedčenia blízkych postupne nabera vlastné kontúry a človek sa ním môže nechať viesť, ale aj ovplyvňovať iných. Niektoré skutočnosti postupne naberajú nový zmysel a ostrejšie črty, no svet zostáva rovnaký. Zmenilo sa iba moje vnímanie a chápanie okolia. Aj vďaka tomu sa na svet dokážem pozerat očami iných ľudí, no neviem pochopiť niektoré ich hodnoty a hlavne model ideálneho spôsobu života. Uväznený vo víre povinností a stresu si každý nájde bezvýznamný cieľ za ktorým sa ponáhľať.

No lepšie auto, ani značkové oblečenie okrem falošného pocitu nadradenosti ešte nikomu nič nepriniesli. Namiesto vďačnosti za veci, ktoré berieme ako samozrejmosť, ľudí naplnia stále väčší hlad po vyššom sociálnom statuse, závisť a večná nespokojnosť. Kým môžeme mať viac, nikdy sa neuspokojíme s tým, čo máme. Toto nastavenie je klam, ktorý nás úplne obklopil a nedovolí nám pozrieť sa na všetko s nadhľadom.

Prečo potrebujeme veci stratiť, aby sme si naplno uvedomili aké sú pre nás dôležité? Práve v ťažkých situáciách nájdu ľudia skromnosť a prehodnotia svoje priority. Pocity náhleho precitnutia a uvedomenia si hodnôt je teda pre ľudí skôr tvrdou ranou osudu ako nádychom čerstvého vzduchu po vymanení sa z kolotoča. Prečo iskrou k zamysleniu nemôže byť zdravé srdce bijúce v hrudi alebo prítomnosť niekoho milovaného? Ved' práve život samotný a ľudia, na ktorých nám záleží, sú to najdôležitejšie, čo máme. A predsa je to pre niektorých samozrejmosť. Ved' prečo sa aj nad tým zamýšľať, keď prítomnosť blízkych zovšednela a telo netrápia žiadne bolesti. A keď sa nám pod nohami stráca pevná pôda, zúfalo hmatáme rukami všade navôkol dúfajúc, že nájdeme nejaký pevný bod, ktorého sa môžeme zachytiť, no zostala len trpká pachuť ľútosti nad nespĺnenými snami a všetko materiálne, čo sme si tak cenili, zrazu stratilo význam.

Túto situáciu som zažila, keď ma v lese s mojou rodinou uväznila nečakaná búrka. Na

hory zosadla ako prízrak v sprievode dažďa a ohlušujúcich bleskov, ktoré nemilosrdne pretínali inak bezoblačné nebo. Keď jeden z nich udrel len pár metrov od nás, ohrozenie života bolo tak blízko, že som mohla na chrbte cítiť jeho mrazivý dych s prísľubom konca. A inak vzácny mobil, ktorý ma ťažil vo vrecku, sa zdal rovnako zbytočný ako kopy suchého lístia pod mohutnými stromami. Nikdy som necítila taký strach a bezmocnosť zároveň. Lutovala som každú hádku a každý víkend strávený vo väzení elektroniky, namiesto v záhrade s rodičmi. Spoločný čas sa zrazu zdal taký vzácny. Hľadala som ho v spomienkach, no nachádzala len prázdne chvíle, plné nevyužitých príležitostí. Lutovala som aj to, čo sa nestalo, napríklad, že už možno neuvidím strieborné pramene v maminých vlasoch. To rozhodnutie, čo som videla v tvári rodičov ma ohromilo. V momente by položili svoj život, to najviac čo majú, aby nás zachránili. Až vtedy som si naplno uvedomila, čo pre mňa znamená moja rodina. Mali sme šťastie, len šťastie, že sme to prežili. Keď si pomyslím, že od smrteľného blesku ma delilo len pár metrov, cítim sa taká krehká a bezvýznamná. Môj život, všetko čo tak starostlivo budujem, všetky úspechy a zážitky, mohli v jednom okamihu zmiznúť, ako keď niekto sfúkne sviečku.

O čom je teda život, keď je taký pominuteľný? Uvedomila som si, že ho nesmiem vnímať ako dlhú cestu posiatu cieľmi, za ktorými sa stále naťahujem, ale skôr ako jedno žmurknutie oka. Pri veku Zeme presne to znamená ľudský život. Krátka chvíľa, jedna z milióna, ktorá nám ponúka priestor tvoriť a uvidieť čo najviac krásy a farieb. Niekedy akoby nestačilo, že v slepom presvedčení ničíme šťastie vlastné, svojím správaním kradneme úsmev ostatným. Nemôžeme žiť vo zvieravom strachu, či nás naše rozhodnutia dovedú k tomu najväčšiemu cieľu alebo či nás za rohom nečaká niečo lepšie a nasadzovať krk, aby sme to zistili. Raz si musíme povedať dosť a začať žiť v prítomnom momente, zasiať doň emócie a vnemy, lebo práve tie zdobia inak všedné dni a tvoria šťastný život. Svet plný stresu predsa nie je iný ako ten, v ktorom deti vidia nekonečné ihrisko, ba nelíši sa ani od sveta, v ktorom kroky ľudí sprevádza radosť a smiech. Veď všetci kráčame po tej istej zemi, hľadáme do rovnakého neba. Možno nemáme rovnaký začiatok alebo cieľ, no tempo si určujeme sami. To, čo spôsobuje tieto rozdiely, sú samotní ľudia a spôsoby, akým vidia ostatných, problémy a seba samých.

Vraj aký hrozný je ten dnešný svet, nesúhlasne krúčia hlavami práve ľudia, ktorí žijú ukážkový model. No my sme si ho taký vytvorili a ochotne sa nechali vtrhnúť vírom. Potom akoby sme sa báli vyskočiť z kolotoča v priveľkej rýchlosti. Vo vnútri vieme, ako potrebujeme cítiť pevnú zem pod nohami, no prežijeme pád? To najviac, čo sa dá dosiahnuť, je byť spokojný sám so sebou, nie byť dokonalým v očiach ostatných. Mať radosť z toho, čo robíme, nie byť v tom najlepší. Bojím sa, že raz ma túžba mať ovládne a svoj život prejdem v slepej túžbe s pohľadom upretým do diaľky a nikdy si nevychutnám krásu prítomného okamihu. Nechcem mať iba na čo spomínať, chcem

žiť život so všetkým, čo prináša, byť tu pre svojich blízkych a jednoducho, dýchať.